

“Els mitjans de comunicació estem en un procés de reinvenció contínua”

ENTREVISTA A

Ximo Rambla periodista, guardonat amb el Micro Daurat del Col·legi de Periodistes

Tortosa Òscar Meseguer

Ximo Rambla Manzano (Tortosa, 1963), president del Consell d'Administració del Setmanari L'Ebre SL i vicepresident de l'Associació Catalana de Premsa Comarcal, va rebre este dimecres el Micro Daurat 2025, atorgat per la Demarcació de Terres de l'Ebre del Col·legi de Periodistes de Catalunya. Molt vinculat des de sempre al món associatiu local i especialment a l'esport, en esta conversa repassa el seu trajecte com a periodista i comunicador.

Què significa que el Col·legi de Periodistes, que vostè va impulsar a les Terres de l'Ebre, li haja concedit un premi que reconeix tota una trajectòria?

He rebut amb una gran satisfacció que se'm reconega la trajectòria, però sobretot que ho reconeguen els mateixos companys de professió. Són molts anys dedicats al món de la comunicació. També m'enorgullix comprovar que el Col·legi, avui, és molt més fort i dinàmic que al principi. S'està fent una gran feina.

Quants anys li ha dedicat a la professió?

Vaig començar a col·laborar amb mitjans quan era menor d'edat i ara tinc 62 anys. Parlem de més de 40 anys. Amb 17 o 18 ja tenia responsabilitats en algun programa de ràdio de la desapareguda Ràdio Tortosa [RNE]. Allà vaig començar acompanyat d'icones radiofòniques d'aquella època. Ràdio Tortosa era un referent, la ràdio que s'escoltava, no hi havia tantes emissores ni tants mitjans com ara. Païlar per la ràdio implicava un cert grau de responsabilitat social. Qualsevol cosa que poguesses dir o expressar per les ones tenia una transcendència que ara segurament no té per molt que tot s'amplifiqui amb les xarxes socials.

Tenia la ràdio un múscul que no té actualment, potser?

L'audiència ara està molt repartida i en aquell moment estava més concentrada. Seria com comparar el

panorama televisiu actual amb l'oferta de dos cadenes públiques dels inicis. Ràdio Tortosa en aquell moment tenia una solera especial. Per desgràcia, l'any 1991, una decisió del Govern de l'Estat va fer tancar 40 emissores que no eren de capital de província. Va ser una notícia trista per a Tortosa, però a nivell personal, per a molts dels que ens van acompanyar va ser un punt d'inflexió, perquè a partir d'allí ens vam professionalitzar en altres àmbits. A alguns, haver-nos de buscar la vida ens va convertir, en poc temps, de periodistes a empresaris.

Ha viscut moltes vegades que una crisi, en un sector en crisi gal·rebé permanent, s'haja convertit en una bona oportunitat, tant en l'àmbit periodístic com empresarial?

No és només un tòpic que una crisi obri la porta a noves oportunitats. Els mitjans de proximitat hem viscut moments complicats, en què ens hem hagut de reinventar. Encara estem en un procés de reinvenció contínua, perquè la globalització de la informació ens desborda.

S'hauria imaginat mai l'actual diversificació de mitjans?

De cap manera. Ni m'hagués imaginat mai, i això seria estrictament en positiu, que tanta gent se pogués dedicar al món de la comunicació de proximitat, per exemple en un territori tan menut com el nostre. En este sentit, és un dels sectors que més ha evolucionat en els últims 30 anys.

Ens pot resumir la seua carrera i posar èmfasi en les companyies de viatge que més l'han marcat?

Sempre m'agrada recordar que vaig començar a l'antiga Ràdio Tortosa de la mà de Lluís Mestre, que va ser el meu mentor, una persona que em va ajudar i em va donar consells i sobretot me va transmetre l'empatia cap als mitjans de comunicació d'àmbit local. Va ser una època especial per a mi perquè ho vaig començar a compaginar amb la premsa escrita. El fet de ser corresponent del *Diari de Tarragona*, Agència EFE, el

Rambla, en el moment de rebre el Micro Daurat.

DESTACAT

Els Bombers reben el Micro Obert

■ A més a més del Micro Daurat, atorgat per decisió de la Junta de la Demarcació de Terres de l'Ebre del Col·legi de Periodistes, dimecres també es van entregar els Micros Oberts i Tancats, escollits per votació dels col·legiats i destinats a reconèixer qui facilita i qui posa pals a les rodes a la tasca periodística, respectivament. El Micro Obert 2025 el van rebre els serveis d'informació dels Bombers [a la imatge, un moment de la recollida del guardó], mentre que el Tancat va ser per al servei de premsa d'Adif, que va declinar assistir a l'acte per a endur-se l'amonestació. També van ser candidats finalistes al Micro Obert, per ordre, Ivan Garcia, president del COPATE i alcalde de Roquetes, i el delegat del Govern, Joan Castor Gonell.

Nou Diari o el *diari Marca* em va ajudar a obrir la mentalitat. Va arribar un moment en què vaig haver d'assumir la direcció de *La Voz del Bajo Ebro*, que vam transformar en *La Veu del Baix Ebre*. Allò va ser un moment

clau de la meua vida personal i professional. Al cap d'un temps de consolidació d'este setmanari, va vindre la fusió amb *L'Ebre*, i aquí nomenaria la segona persona especialment important de la meua trajectòria, que

és Josep Maria Arasa, amb qui hem sigut companys de viatge des del punt de vista comunicatiu, però també des del punt de vista empresarial. Hem treballat plegats més de 25 anys, fent de la nostra professió, la nostra vida. Sempre ens unirà la contribució conjunta a l'enfortiment del periodisme ebrenc.

La fusió de setmanaris, en donar lloc a *La Veu de l'Ebre*, actualment SETMANARI L'EBRE, és l'operació més important en la qual ha participat?

Va ser la gran operació i en va resultar un setmanari molt fort, referent, indispensable. A partir d'allà han arribat projectes ara consolidats com va ser una ràdio, aquí amb l'impuls de Josep Lluís Villa; diaris digitals, o un canal de televisió que després va protagonitzar una fusió de dos televisions, l'actual Canal TE. La fusió de *La Veu* amb *L'Ebre*, i el que ha comportat amb el pas del temps, és per a ser estudiada d'aquí a uns anys com l'inici de la gran revolució del panorama comunicatiu de les Terres d'Ebre.

Per què?

Hi havia la idea, penso que equivocada, que érem un diari d'esquerres i un de dretes. Sí que representàvem dos línies editorials diferents, i vam tindre la capacitat de negociar per damunt dels obstacles ideològics i de la pressió política, per a crear i impulsar un projecte periodístic real i potent. Molta gent que fa periodisme a les Terres de l'Ebre ha passat pel SETMANARI L'EBRE, un verdader bressol de professionals.

La seua trajectòria comunicativa ha avançat també al marge dels mitjans fins a consolidar-lo com un referent en la presentació i conducció d'actes socials.

Un dia vaig intentar comptar quants actes he pogut presentar i estaria a prop del miler. Quan portes 25 o 30 anys presentant les pubilles o la Festa del Renaixement, la gent visualment t'hi identifica, però curiosament a mi hi ha gent que encara